

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Huszadik szám

A második jaj – Hetedik rész – Ezékiel

Jeff Pippenger
2026-07-29

Biblikusan elfogadható értelmezés, hogy Ezékiel prófétát nyitó verseiben harmincévesként azonosítsuk.

Történt pedig a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, mikor a foglyok között voltam a Kebár folyó mellett, hogy megnyíltak az egek, és isteni látomásokat láttam. A hónap ötödik napján, amely Jójákin király fogságának ötödik esztendeje volt, az Úr szava kifejezetten szólt Ezékiel paphoz, Buzi fiához, a káldeusok földjén, a Kebár folyó mellett; és ott volt rajta az Úr keze. Ezékiel 1:1–3.

Némelyek úgy vélik, hogy „a harmincadik év” egy meghatározott jubileumi cikluson alapul, amely Jósiás királlyal kezdődött, és a negyvenedik fejezet első versével ért véget.

Fogságunk huszonötödik évében, az év kezdetén, a hónap tizedik napján, tizennégy esztendővel azután, hogy a város megveretett, ugyanazon a napon az Úr keze rajtam volt, és odavitt engem. Ezékiel 40:1.

A bibliai kronológusok a negyvenedik fejezet első versét Kr. e. 573. április 28-ára vagy október 22-ére datálják. Valamennyi próféta az utolsó napokat azonosítja, ezért Kr. e. 573. október 22-ének őszi dátuma annak a vonalnak az ómega-dátuma, amely ötven évvel korábban kezdődött az úgynevezett „Jósiás nagy páskájában”, Kr. e. 622. május 5-én.

A harmincas szám azoknak a papoknak a jelképe, akiknek harmincévesnek kellett lenniük, amikor megkezdték szolgálatukat. Akár Ezékiel 1,1–3 Ezékiel életkorát jelöli meg harmincnak, akár egyszerűen egy pap jelképeként, ő mindenképpen harmincévesként jelenik meg. Ha pedig az első versben említett harminc év – amint mások vélik – a Jósiás nagy páskájától számított harmincadik évet jelenti Kr. e. 622-től, a prófétai következmények akkor is ugyanazok maradnak.

Jósiás jelentése „alap”, és az ő nagy páskája egy olyan jubileumi időszakot kezdett, amely Kr. e. 573-ban, az engesztelés napján, október 22-én ért véget. A Jósiástól október 22-éig húzódó „jubileumi vonal” összhangban áll az 1840-től 1844-ig terjedő történelemmel. 1840 alapjait Jósiás király képviselte, és ugyanígy Josiah Litch is. Október 22-ét a jubileumi trombita szarvának megszólaltatása jelképezte, együtt az engesztelés napjának szarvával.

Számlálj azért magadnak hét évhetet, hétszer hét esztendőt; és a hét évhet ideje legyen neked negyvenkilenc esztendő. Akkor fúvasd meg a kürtöt, a jubileum kürtjét a hetedik hónap tizedik napján; az engesztelés napján fúvassátok meg a kürtöt egész földeteken. 3 Mózes 25:8, 9.

Ezékiel a jubileumi vonalba illeszkedik Jósiás királytól október 22-éig, egy olyan vonalba, amely A jelenések könyve tizedik fejezetének első és második angyalát jelképezi 1840-től 1844-ig. Ezékiel az első és második angyal millitáit, valamint a harmadik angyal száznegyvennégyezerét képviseli. Ezékiel a száznegyvennégyezer papságát képviseli, elsődleges prófétai jellemzője azonban az, hogy próféta.

Próféta, Pap és Király

Három bibliai személy van, aki harmincéves korában kezdett szolgálni. Ezékiellel együtt Dávid és József tartozik ide. Mivel mindannyian harmincéves korukban kezdték meg szolgálatukat, valamennyien papok. Dávid a király jelképe, József a papé, Ezékiel pedig a prófétaé a dicsőség hármasságában, amely prófétából, papból és királyból áll.

Bárhogyan alkalmazzuk is Ezékiel prófétát jelképként, ő pap, és amikor a jubileum vonalán Jósiástól október 22-ig alkalmazzuk, Ezékiel olyan pap, aki a száznegyvennégyezer pecsételésének idején egy papot képviselne, amint azt az 1840-től 1844-ig terjedő történelem, valamint Jósiás királytól i. e. 573. október 22-ig terjedő időszak előképezi.

Huszonkettő

A Biblia világosan kijelenti, hogy Ezékiel huszonkét éven át szolgált. A „huszonkettő” a száznegyvennégyezer jelképe, akik az istenség és az emberiség egyesülésének zászlajelvénnyé. A Jósiás páskája által jelképezett történelemben, egészen a negyvenedik fejezet október 22-i jubileumi ünnepéig, Jósiás páskája Josiah Litch 1838-ban és 1840-ben végzett munkáját előképezte. Ez a munka az első és a második jai időprófeciáinak előterjesztése volt. Most már látható, hogy az első és a második jai prófeciája sokkal tágasabb, mint ahogyan az úttörők felismerték.

Ezékiel mint bibliai próféta írásaiban több konkrét dátumot jelöl meg, mint bármely más bibliai szerző.

Ezékiel a nap-egy-év elvének ómegája a bibliai prófeciában. A Számok könyvében a nap-év elv alfa említése a Kádesnél történt első lázadásban jut kifejezésre, amely negyvenévi pusztai vándorlást idézett elő. Az utolsó, vagyis ómega lázadást Ezékiel a negyedik fejezetben ábrázolja, amikor Jeruzsálem elpusztul.

Alfa

Amennyi napig kikémleltétek a földet, vagyis negyven napig, minden egyes napért egy-egy esztendő számíva, negyven esztendeig hordozzátok majd bűneiteket, és megtudjátok, mit jelent az én ígéretem visszavonása. Én, az Úr, megmondtam: bizony megcselekszem ezt az egész gonosz gyülekezettel, amely ellenem gyűlt össze; ebben a pusztában emésztetnek meg, és ott halnak meg. 4Mózes 14:34, 35.

Ómega

Feküdjél hát a bal oldaladra is, és helyezd arra Izráel házának bűnét; ama napok számának megfelelően, amelyeken azon fekszel, hordozd az ő bűnüket. Mert én ráraktam bűnük éveit a

napok számának megfelelően, háromszázkilencven napra: így hordozd Izráel házának bűnét. És amikor ezeket betöltötted, feküdj ismét a jobb oldaladra, és hordozd Júda házának bűnét negyven napig: egy-egy napot egy-egy esztendőül rendeltem neked. Azért fordítsd arcodat Jeruzsálem ostroma felé, és karod legyen mezítelen, és prófétálg ellene. Ezékiel 4:4–7.

Kádes és Jeruzsálem pusztulása az alfa és ómega lázadást jelképezi, s ez a nap-év elvét ábrázolja. A „nap-év elve” volt a Milleriták elsődleges szabálya, valamint az 1840-től 1844-ig terjedő történelemben is, miként azt Jósiás király jubileumi vonala egészen október 22-éig előképezi. Ezékiel több időpontot tár elénk, mint bármely más próféta. Ezékiel időmeghatározásaiban a jubileum vonala azonosítható, amely Ezékiel bizonyágtételét közvetlenül az első és a második angyal történetéhez kapcsolja, majd ezt követően a harmadik angyal történetéhez is.

A „Jubileumi vonallal” együtt Ezékiel háromszázkilencven napig az egyik oldalán fekszik, majd negyven napig a másik oldalán. A „négy százharminc” a régi és az új szövetség jelképe, mert Ábrámnak a négyszáz évi egyiptomi fogságról szóló szövetségi ígéretét harminc évvel Pál apostol adta meg második tanúbizonyságul. Együtt Ábrám, (később Ábrahám) „a régi”-ből, és Saul, (később Pál) „az új”-ből egyesítették tanúbizonyságaikat, hogy a négyszázharminc évet az örökkévaló szövetség jelképeként állapítsák meg. „Háromszázkilencven napig” „viseld Izráel házának hamisságát.” „És” „Júda házának hamisságát negyven napig viseld.” Együtt a jobb oldal és a bal oldal Ábrámmal és Pállal egyenlő.

A szövetség mindig az engedelmességen vagy az engedetlenségen alapult — életen vagy halálon. A nap-év elve a Millerita történelemben élet-halál kérdése volt, és e történelmet az első angyal mint az örökkévaló evangéliumot hirdette meg. Az „evangélium” élet-halál kérdése, és a Millerita történelem élet-halál próbakérdése annak az elvnek az összefüggésébe helyezettett, hogy egy nap egy évnek felel meg. Az a jövődőlés, amely erőt adott az első angyal üzenetének, a második jaj háromszázkilencvenegy évből és tizenöt napból álló prófécijája volt. Abban a háromszázkilencven napban, amely alatt Ezékiel a bal oldalán feküdt, szemléltetése rejlik a második jaj háromszázkilencvenegy évből és tizenöt napból álló időprófécijának. A prófécia helyes felosztásához prófétai megkülönböztetésre van szükség, de ez nem kevesebb, mint Júda törzséből való Oroszlán folyamatos munkája, amint felnyitja az éjféli kiáltás üzenetét.

Állítom, hogy Ezékielt a száznegyvennégyezer jelképének kell tekintenünk, de elsősorban a Prófétaság Lelke ajándéka jelképének, akár az utolsó napok egy prófétájának megnyilvánulásaként ábrázolódik, akár azon szövetséges nép megnyilvánulásaként, amely érti a sorról sorra való módszertan elvét.

Állítom, hogy Ezékiel világossága a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap prófécijára összhangban áll azzal, hogy a poroló ember a drágaköveket a nagyobb ládikába veti.

Azt állítom, hogy Ezékiel világossága a zárókö üzenetének lényeges eleme, amikor a templom elkészül.

Ezékiel a negyvenedik fejezet első versében október 22-én áll, és ott adatik Ezékielnek a jövődől templomról szóló látomás. Az a templom a száznegyvennégyezer temploma, amely számnak

Ezékiel jelképe. Az a csoport két próbán megy majd át, mielőtt eljutna a harmadikhoz, a lakmuszpróbához. Ezékiel úgy jelenik meg, mint aki a templomban kapja világosságát, és ezért az a világosság, amelyet jelképként áraszt, azt a világosságot képviseli, amely akkor jön, amikor Isten népe belép a Szentek Szentjébe, összhangban Dániel tizedik fejezetével.

A Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának világossága, amely fel van oldva, közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt tárul fel.

És ezt mondta nekem: Ne pecsételd le e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is. Jelenések 22:10, 11.

„Az idő közel van” közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt a tizenegyedik versben, ezért Jézus Krisztus kijelentése abban az időben feltárul, mert „az idő közel van”.

Jézus Krisztus kijelentése, amelyet Isten adott neki, hogy megmutassa szolgálóinak mindazokat, amiknek hamar be kell következniük; és elküldte, és angyala által kijelentette azt az ő szolgálójának, Jánosnak: aki bizonyosságot tett Isten ígéjéről, Jézus Krisztus bizonyágtételéről, és mindarról, amit látott. Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófécia beszédeit, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva: mert az idő közel van. Jelenések 1:1–3.

A kegyelmi idő a laodiceai Hetednap Adventizmus számára a vasárnap törvényénél zárul le, és Ezékiel kilencedik fejezetében az adventizmus Jeruzsálemként van ábrázolva. Ott azok, akik sóhajtoznak és jajkiáltással panaszoznak a földön és az egyházban elkövetett utálatosságokat, megkapják a pecsétet. A pecsételés akkor történik, amikor az iszlám keleti szelei haragra ingerlik a nemzeteket, közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt. Ezékiel nyolcadik fejezetében az adventizmus négy nemzedéke jut el a végkifejletig, a negyedik nemzedéket pedig a nap előtt meghajló huszonöt vezető jelképezi.

Az a látomás jelképesen egy nappal a vasárnap törvénye előtt adatott, vagy közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt, amint azt a hatszázhatvanhat jelképezi.

És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján, miközben házamban ültem, és Júda vénei előttem ültek, hogy ott rám nehezedett az Úr Isten keze. És láttam, és íme, egy alakot, amely tűzhöz hasonló volt: derekának látásától lefelé tűz, derekának látásától fölfelé pedig ragyogásnak látszata, mint az izzó érc színe. És kinyújtotta egy kéz formáját, és megragadott fejem egyik hajtincsénél; a lélek pedig felemelt engem a föld és az ég közé, és elvitt engem Isten látomásaiban Jeruzsálembe, a belső kapu bejáratához, amely észak felé néz; ott volt a féltékenység bálványképeinek helye, amely féltékenységre ingerel. És íme, ott volt Izráel Istenének dicsősége, a látomás szerint, amelyet a síkságon láttam. Ezékiel 8:1–4.

A hatodik év, hatodik hónap és ötödik nap látomása közvetlenül a „666” előtt jött, amely a vasárnapi törvény jelképe, amikor a kegyelmi idő lezárul a laodiceai adventizmus számára. Az a látomás „azon látomás szerint” történt, amelyet Ezékiel „a síkságon látott”. A látomás, amelyet a síkságon látott, korábban, a harmadik fejezetben található.

Akkor felkeltem, és kimentem a síkságra; és íme, ott állt az Úr dicsősége, olyan dicsőségként, mint amelyet a Kébár folyó mellett láttam; és arcra borultam. Ezékiel 3:23.

A „síkságról” szóló látomás, amelyet a hatodik évben, a hatodik hónapban és az ötödik napon látott, az a látomás volt, amelyet Ezékiel korábban a Kébár folyónál látott.

És lőn a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, miközben a foglyok között valék a Kébár folyó mellett, hogy megnyíltak az egek, és isteni látomásokat láték. Ezékiel 1:1.

Az „Isten látomásai”, amelyeket Ezékiel „látott” a Kébár folyó mellett, a síkság látomása volt, amely egyúttal Ezékiel nyolcadik–tizenegyedik fejezetének látomása is. E látomások annak összefüggésében adattak, hogy Ezékiel a szentélybe tekintett, ahol a tizedik fejezet „marah” tükörlátomása beteljesedik. Ezékiel azokat jelképezi, akik részesednek a Szentek Szentjéből kiáradó prófétai világosságban, amikor Jézus Krisztus kinyilatkoztatása előhozatik közvetlenül a kegyelemidő lezárulta előtt.

Amikor Jósiás király jubileumi vonalát azonosítjuk, amely a páskával kezdődik és október 22-én ér véget, akkor a tavaszi és az őszi ünnepeknek a Leviticus huszonharmadik fejezetében elénk adott jelképét azonosítjuk. Ott a tavaszi és az őszi ünnepek egyaránt huszonkét-huszonkét versben vannak elénk tárva, miként Ezékiel szolgálata is huszonkét évig tartott. Az, hogy Ezékielt a jubileumi vonal harmincadik évéhez igazítjuk, lehetővé teszi, hogy Ezékiel születése egybeessen Jósiás megújulásával. Ha a jubileumi ciklus harmincadik évében harmincéves volt, akkor Ezékiel Jósiás reformjának idején született.

Ezékiel azoknak a jelképe, akik hit által belépnek a Szentek Szentjébe. Oda belépve meglátják a kerekeket a kerekében, amelyek az emberi kölcsönhatások összetett játékát jelképezik. Miként János a Jelenések könyve tizedik fejezetében, Ezékiel is a milleritákat jelképezi, de még közvetlenebbül a száznegyvennégyezeret. Párhuzamos, háromszázkilencvenegy éves és tizenöt napos időpróféciája a laodiceai adventizmus végső ítéletét szemlélteti Jeruzsálem pusztulásával, és magában foglalja a harmincnyolc és a negyven rejtélyét.

Magában foglalja a négyszázharminc év jelképes értelmét.

Magában foglalja a négyéves időszakot, amelyet az 1333-tól 1337-ig, az 1449-től 1453-ig és az 1840-től 1844-ig terjedő évek jelképeznek.

E rendkívül fontos tárgyra vonatkozó fejtegetéseinket a következő cikkben kezdjük meg.

„Az Ézsaiásnak, Ezékielnek és Jánosnak adott látomásokban megláthatjuk, milyen szorosan kapcsolódik a menny a földön végbemenő eseményekhez, és milyen nagy Isten gondviselő gondja azok iránt, akik hűségesek Hozzá.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 753.

„Maga Krisztus volt a templom Ura. Amikor Ő elhagyja azt, dicsősége eltávozik—az a dicsőség, amely egykor látható volt a szentek szentjében az irgalom trónja fölött, ahová a főpap évente csak egyszer, az engesztelés nagy napján lépett be, a levágott áldozat vérével (amely Isten Fiának a világ bűneiért kiontatott vérének előképe volt), és azt az oltárra hintette.

Ez volt a Sekina, Jehova látható hajléka.

„Ez az a dicsőség volt, amely Ézsaiásnak kinyilatkoztatott, amikor ezt mondja: „Amely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székekben, és palástja betöltte a templomot” [Ézsaiás 6:1–8 idézve].” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1139.

„Az Ézsaiásnak adott látomás Isten népének az utolsó napokban való állapotát ábrázolja. Kiváltságuk, hogy hit által szemlélhetik a mennyei szentélyben folyó munkát. „És megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában.” Amint hit által betekintenek a szentek szentjébe, és látják Krisztus munkáját a mennyei szentélyben, felismerik, hogy tisztátalan ajkú nép ők — olyan nép, amelynek ajkai gyakran szóltak hiábavalóságot, s amelynek tehetségei nem szentelődtek meg, és nem Isten dicsőségére használtattak fel. Joggal eshetnek kétségbe, amikor saját gyengeségüket és méltatlanságukat Krisztus dicsőséges jellemének tisztaságával és szeretetreméltóságával állítják szembe. De ha ők, Ézsaiáshoz hasonlóan, elfogadják azt a benyomást, amelyet az Úr a szívre akar helyezni, ha lelküket megalázzák Isten előtt, van számukra reménység. Az ígélet íve a trón felett van, és az a munka, amely Ézsaiásért elvégeztetett, bennük is végbe fog menni. Isten felelni fog a töredelmes szívből felszálló könyörgésekre.”

„Isten e nagy és komoly munkájának célja az, hogy összegyűjtse a kéréket a mennyei csűr számára; mert a földnek be kell telnie az Úr dicsőségével. Ezért senki se csüggedjen el, amikor látja az elhatalmasodó gonosztságot, és hallja a tisztátalan ajkáról származó beszédet. Amikor a sötétség hatalmai csatarendbe állnak Isten népe ellen; amikor Sátán összegyűjti erőit az utolsó nagy küzdelemre, és hatalma nagynak és csaknem ellenállhatatlannak tűnik, az isteni dicsőség tiszta látása, a magasra emelt trón, amelyet az ígélet szivárványa övez, vigaszt, bizonyosságot és békességet fog adni.” Review and Herald, 1896. december 22.

„A Kébar folyó partján Ezékiel egy forgószelet látott, amely úgy tűnt, mintha észak felől közelednék: »egy nagy felhőt, és önmagába visszatérő tüzet, és fényesség volt körülötte, és közepéből valami borostyánkő színéhez hasonló.« Számos, egymást metsző kerék mozgott négy élőlény által. Magasan ezek fölött »vala valami trónhoz hasonló, olyan, mint a zafírkő látása; és a trónhoz hasonló felett vala valami, amely úgy látszott, mint embernek alakja rajta felül.« »És megjelent a kerubokban emberi kéz formája szárnyaik alatt.« Ezékiel 1:4, 26; 10:8. A kerek elrendezése oly bonyolult volt, hogy első pillantásra zűrzavarosnak tündek; mégis tökéletes összhangban mozogtak. Mennyei lények, akiket a kerubok szárnyai alatt levő kéz tartott fenn és irányított, indították mozgásba e kerekeket; fölöttük, a zafírtónon, az Örökkévaló volt; és a trón körül szivárvány, az isteni irgalom jelképe.”

„Amint a kerékszerű bonyolult szerkezetek a kerubok szárnyai alatt levő kéz irányítása alatt álltak, úgy az emberi események bonyolult alakulása is isteni irányítás alatt áll. A nemzetek viszálya és zűrzavara közepette is az, aki a kerubok fölött ül, továbbra is irányítja a föld ügyeit.”

Azoknak a nemzeteknek a történelme, amelyek egymást követve elfoglalták a számukra kijelölt időt és helyet, s öntudatlanul tanúságot tettek azon igazságról, amelynek jelentését

maguk sem ismerték, hozzánk szól. Isten minden nemzetnek és minden ma élő egyénnek kijelölte a maga helyét nagy tervében. Ma emberek és nemzetek méretnek meg annak kezében levő függőőnnal, aki nem téved. Mindnyájan saját választásuk által döntenek el sorsukat, és Isten mindent úgy irányít, hogy szándékai megvalósuljanak.

„Az a történelem, amelyet a nagy VAGYOK az Ő Igéjében kijelölt, a prófétai láncban szemet szemhez fűzve, a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig, megmondja nekünk, hol állunk ma a korszakok menetében, és mi várható az eljövendő időben. Mindaz, amiről a prófécia megjövendölte, hogy bekövetkezik, a jelen időig a történelem lapjain nyomon követhetővé vált, és bizonyosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami még hátravan, a maga rendjében be fog teljesedni.” Education, 178.